

ברכות דף ד

היום נלמד בעזרת ה':

רבי זירא מתרץ את השאלה איך דוד המלך ידע מתי חצות הלילה והרי אפילו משה רבינו לא ידע: אכן משה ודוד ידעו, והכינור נועד להעיר את דוד משנתו. והטעם שמשה אמר "כחצות" ולא "בחצות", שמא יטעו אצטגניני פרעה ויאמרו משה בדאי הוא.

רב אשי מתרץ תירוץ נוסף לשאלה הנ"ל.

הגמרא מביאה אגדות בעניין חסידותו של דוד המלך.

ראויים היו ישראל ליעשות להם נס כשבאו לארץ בימי עזרא כדרך שנעשה להם בימי יהושע בן-נון, אלא שגרם החטא, ועלו רק ברשות כורש מלך פרס.

הגמרא חוזרת לדברי המשנה בעניין זמן קריאת שמע של ערבית, ומסיקה שחכמים סוברים כרבן גמליאל שזמנה כל הלילה. ואמרו שזמנה עד חצות הלילה, כדי להרחיק את האדם מן העבירה. כפי שלמדנו בבבלי שחכמים עשו סייג לדבריהם "כדי שלא יהא אדם בא מן השדה בערב ואומר אלך לביתי ואוכל קימעה ואשתה קימעה ואישן קימעה ואח"כ אקרא קריאת שמע ואתפלל וחוטפתי שינה ונמצא ישן כל הלילה. אבל אדם בא מן השדה בערב, נכנס לבית הכנסת. אם רגיל לקרות, קורא. ואם רגיל לשנות, שונה. וקורא קריאת שמע ומתפלל, ואוכל פיתו ומברך..."

כל העובר על דברי חכמים חייב מיתה.

מחלוקת תנאים בעניין "סמיכת גאולה לתפילה".

כל האומר תהילה לדוד בכל יום שלוש פעמים, מובטח לו שהוא בן עולם הבא.

אגדתא בעניין פריחת המלאכים.

אע"פ שקרא אדם קריאת שמע בבית הכנסת מצוה שיקרא שוב על מיטתו.

מושגים בדף

אצגניני פרעה: חוזים בכוכבים של פרעה. **בדאי:** שקרן. **נמלך:** מתייעץ. **קימעה:** מעט. **סמיכת גאולה לתפילה:** לסמוך את ברכת "גאל ישראל" לתפילת שמונה עשרה.

